

Першого меду хміль, першого меду гіркóти....

Світлана Короненко

Першого меду хміль, першого меду гіркóти.
Перших цілунків жага, першого слова – спротив.

Вперше така нічия. Вперше така чи всоте?
Господи, дай цей біль витримати і збороти.

Скільки на світі трав, скільки терпіння!
Стиснутий сірий рот на межі безгоміння.

Плач же, мій хлопчику, плач, хлопчику сивий!
Скільки у цій суєті страчено сили!

Тут би вже мудро іти, та – безгоміння!
Не відійди, не мини, стань мені тінню!

Скільки уже біди витримати довелося!
З чорного вороння – біле волосся!

Хочеш, далеко будь, хочеш, будь близько,
Хочеш, туман посій. А хочеш – пісню!

Й де б ти натхнення не брав – в каві чи з анашею,
Пісня серце вийма завжди з душею...